

SAİT KÖŞK

Hemdem
Kalpten Kalbe Bir Yol Vardır

pörtakal

HEMDEM

Sait Köşk

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN 978-975-2468-01-6

9 789752 468016

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocaapaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 3

Deneme | 1

Raf | Romantik

KAPAK/İÇ TASARIM

CumbaCo

1. BASKI / 4. BASKI

Şubat 2016 / Nisan 2018, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](#) [t](#) [i](#) /portakalkitap

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İNSANLIK

1.

“Alıp başımı gidesim var!” dedi Feride.

“Sıkıldım buralardan. Her gün aynı telaş... Her gün aynı koşuşturma, aynı çile... İçtiğim çayın tadı bile her gün aynı... Patlayacak gibiyim.”

“Haklısın, haydi kalplerimizi ona iyi bakacak birilerine bırakalım ve bu bahsettiğin sorunlardan kurtulup, alıp başımızı gidelim.”

“Kalplerimizi bırakalım derken?”

“Her ne yaşıyorsak hayatta hepsi kalbimizde değil mi Feride? Telaşlar, endişeler, kişiler, çileler, aldığın ya da alamadığın tatlar... Yani seni sıkıştıran her şey kalbinde...”

“Kalbimizi bırakamayacağımıza göre gidemeyeceğiz yani.”

“Hayır, öyle demedim. O zaman kalbimizi ve kalbimizdekileri gözden geçireceğiz. Kalbimiz O’nun evi olduğuna göre olur olmaz her şeyi destursuz kalbimize almayacağız. Ayrılığı elem veren fani şeylere kalbimizi bağlamayacağız. O’ndan gelene ağam, O’nun aldıklarına paşam diyeceğiz. Her şeyi kendimizden bilmeyeceğiz. Her yükün altına girmeyeceğiz. Kulluğumuzu, vazifemizi yapıp ötesine karışmayacağız.

Bu arada alıp başımızı gitmek bizi kalbimize yaklaştıracaksa, önden buyur, haydi gidelim. Gidelim de cennet pınarından içer gibi O’nun isimlerini seyrettirerek gözlerimize bayram yapturalım.

Gülelim, eğlenelim, kâm alalım çiçeklerden böceklerden.”

2.

Feride'nin canı bir şeye sıkılmış belli...

“Sen mektep neyim görmüş adamsın.”

“Evet.”

“Bana öyle bir kelime söyle ki onunla daha önce söylediklerimi söyleyim.”

“Anlamadım.”

“Yahu anla işte, söyleyeceğim ama söylememiş gibi olacağım. Diyeceğim ama demeyeceğim. Tam öyle olmasa da... ‘Önce günah, sonra tövbe,’ gibi yani...”

“Böyle şımarık bir kelime duymuştum sanki. İçindeki şişkinliği karşı tarafa boca ediyorsun; sonra, ‘Deermişim!’ diyorsun. Böylece dememiş gibi oluyorsun.”

“Güzelmiş bu!”

“Nesi güzel Feride? Kalbi fesatlar, ahlaken yozlaşmışlar, karşı tarafın duygularını hiçe sayanlar, yeni yetmeler kullanır ancak bunu.”

“Nasıl yani?”

“Deermişim!”

3.

Pazardayız. Beyaz tülbentiyle nur yüzlü bir teyze... Yeşil örme bir kazak, mavi basmadan çiçekli şalvar, şalvarın üzerinden gri etek... Dizler birleşik, birbirine değiyor. Eller ise dizler üzerine kavuşturulmuş. Ayağında siyah lastik ayakkabı... Say ki bütün mahcubiyetiyle gelinlik kız oturuyor kaldırımında. Dudaklar kapalı, gözler kısık, öylece yere serdiği tezgâhının önünde müşteri bekliyor. Bir oturağın üstünde sele, içinde siyah zeytin... Poşetler üzerinde üç kalıp peynir... Meyve kasasında kestaneler... Naylon üzerine yayılmış beyaz turplar... Biraz ıspanak, biraz biber... Çokça teslimiyet, tam tevekkül... Şimdi ben böyle bir tezgâhın önünden nasıl kayıtsız geçerim?

Feride'ye seslendim:

“Az eğleşelim!”

“Ne oldu?”

“Yok bir şey, gel hele gel.”

“Selamün aleyküm teyzeciğim.”

“Aleyküm selam evladım.”

“Bu kestanelerin hepsi kaç kilo gelir?”

“Üç dört kilo gelir.”

“Bahçenizden mi bunlar?”

“Evet.”

“Kaç lira vereyim bunların hepsine?”

Feride söylendi.

“Hepsi çok olur. Kim yiyecek o kadar kestaneyi?”

“Olmaz olmaz, ara ara fırınlar yeriz.”

“Kırk lira verseniz yeter evladım.”

“Peki, buyur teyzeciğim.”

“Hay Allah razı olsun sizden!”

Feride, “İspanaklar taze gözüküyor, onu da al bari. Akşama kavurup yoğurtlarız.”

“Canıma minnet... Teyzeciğim, ıspanaklara ne verelim?”

“Ona da üç lira verseniz yeter.”

“Biberleri de katalım, beş olsun.”

“Sizi mi kıracağım, haydi öyle olsun.”

Teyzem bir yandan aldıklarımızı kullanılmış poşetlere yerleştiriyor, bir yandan da kıpır kıpır dua ediyordu.

“Hakkını helal et teyzeciğim. Seni de yorduk.”

“Ne demek evladım, helal olsun, afiyet bal şeker olsun.”

“Haydi kal sağlıcakla!”

“Uğurlar olsun. Allah sizi çocuklarınıza bağışlasın.”

“Âmin teyzeciğim, âmin.”

“Ya işte gördüğün gibi Feride, her satıcıdan bir şeyler alırsın da duasını alamazsın.”

4.

“Çeşit çeşit insan var şu âlemde,” diyerek söze girdi Feride.

“Kimilerinden iyilik görüyoruz, kimilerinden kötülük... İyilik gördüklerimize teşekkür ediyor, karşılıksız bırakmamaya çalışıyoruz. Ya kötülük gördüklerimize nasıl davranacağız?”

“Güzel soru,” dedim. “Onun gibi davranmak ya da misliyle cevap vermek en kolayı... Ama güzel insan şunu yapar:

Kişinin kötülüğünü Allah’a emanet ederken bile Rabbinden onun için merhamet diler. Böyle bir kötülüğün sorumluluğunun onun üzerinden kalkmasını dilemek büyük bir davranıştır.

Bir affediş, bir merhamet var bu hâlin içinde. Kötülüğe karşı yapılmış bir iyilik... En güzeli de güzelliklerin sende toplanması var.

Bu davranışta bir karşılık beklemek yok. Sana kötülük yapan insan manen zordadır. Zor zamanında onun yanında olmak var.

Kişinin kötülüklerine karşı duyduğun bu merhamet aslında senden değil; Rabbinden... Demek kötülük yapana bile bu kadar merhametle davrandırıyorsa Rabbin, bu güzelliğine nasıl cevap verecektir, tahmin bile edemezsin.”

5.

İnsan hiçbir zaman aradığını bulamaz.
Bulduğunu zanneder.
Çünkü insan değişim hâlidir.
Mesela dünkü Feride'yle bugünkü Feride aynı değildir.
Aradıkları farklıdır.
Buldukları da...
Buldum dedikleri de değişkendir.
Bugün canlıdır, yarın pörsümüştü...
Güngörmüşler, dün ölmüşler.
Değişmeyen, düşmez kalkmaz sadece bir Allah'tır.
Bu sebeple Feride,
yeni şeyler bulma konusunda her daim arayış içerisindedir.
Hem bilirim ben Feride'yi.
Arama aşkını, bulduklarına değışecek kadar
ham hayal sahibi de değildir.

6.

“Unutmak yeri gelir bir nimettir, yeri gelir bir zafiyet.”

“Doğrudur,” dedi Feride.

“Eğer unutmak bir nimet olmasaydı, annemin ölüm acısını her günkü tazeliğiyle yaşamak benim için her gün ölmek olurdu.”

“O zaman unutmak da şükürü hak ediyor yani.”

“Her zaman değil. Bazı unutmalar böyle değildir. Hazreti Âdem^(a.s.) unutarak yasak elmadan yemiştir. Âdemoğulları da tıpkı babaları gibi bu unutkanlık hastalığına müptela olmuşlardır.

İnsan dün ne yediğini, bugünkü randevusunu veya yarına verdiği bir sözü unutabilir. Ama en kötüsü Allah’ı unutmaktır. Allah’ı unutana ceza olarak kendisi de unutturulur. Kendini unutan kişi ise hep etrafıyla meşgul olur. Kendi ayıbını görmez ama başkalarının ayıbıyla meşgul olur. Öleceğini hatırına getirmez. Yaptıklarının hesabını tutmaz. Uzun hayallere, emellere dalar. Her şeyi sahiplenir; ‘Çalışıp kazandım; benim param, benim evim, benim hayatım, size ne!’ der.

Ama bir de bakar ki şakaklarına kar yağmış, ‘Benim mi Allah’ım bu çizgili yüz?’ demeye başlamıştır. Bir akşam uyur ama uyanamaz. Uyandığı yer onun için taht mıdır, musalla mıdır bilinmez. Ama bir karanlık çukurdadır. Yalnız, yapayalnız... Allah’ı unutan insana, nefsi de böyle unutturulur.”

“Peygamberimiz, ‘*Nefsini bilen Rabbini de bilir,*’ diye boşuna dememiş Feride. İnsanın önce kendi nefsinden tebliğe başlaması işte bunun içindir.”

7.

“Bir ayet gelir,” dedi Feride.

“*“Sevdiğiniz şeylerden başısta bulunmadıkça tam manasıyla hayra ermiş olmazsınız.’*”

Ve yarış başlar sahabeler arasında. Öyle bir yarış ki bu, sevilen her şey Allah rızası için başıslanır. Mesela Ebu Talha en güzel bahçesini, Zeyd Bin Harise en kıymetli varlığı olan atını ihtiyaç sahibi birilerine vermesi için Peygamberimize getirir.”

“Başkalarına yardım ve ikram hissi insanı diğerlerinden ayırır Feride. Bu his; Kur’an’la, Hazreti Peygamber’le Asr-ı Saadet’te bu dereceye ulaşırken günümüz insanı ne yapıyor? Kardeşinin elindekine göz dikiyor. Düşenin elinden tutmuyor. Ve hatta ezip geçiyor. ‘Sen kimsin, yerini yurdunu bil!’ diyor. Sınıf ayrımı yapıyor. Şimdi soruyorum Feride. Kalp, şefkat, merhamet, hak hukuk diyen dünya mı daha medeni; yoksa kalpsiz, şefkatsiz, merhametsiz, hak hukukun ayaklar altında çiğnendiği yaşadığımız dönem medeniyeti mi?”

Feride söylendi:

“Sanırım son kelimen ‘deniyet’ olacaktı.”

8.

“İnsan sanattır,” dedi Feride.

“Dođru,” dedim, “hem de tablo gibi sanat... Kimi anlaşılmaz, kimi ruhumuzu okşar.

Kimileri toplum tarafından kabul görmüş tüm kuralları yıkar, ipi kopmuş davar gibi kendince özgürleşir. Bilmez ki şeytanın avanesidir artık. Geçersin karşısına, koyarsın elini çenene, gözlerini resme odaklar gibi odaklanırsın da tabloyu, pardon adamı, pek bir şeye benzetemezsin.

Kimileri de içe dönüktür, mutlak gerçeği arar. ‘Nereden geldim, nereye gidiyorum?’ tarzında, ‘Ben kimim?’ gibi soruların cevapları peşindedir.

‘Hah, dersin! İşte benim adamım! İşte aradığım tablo bu!’”

Feride atıldı.

“Bir de bulup resmettiği cevaplar bir sonsuzdan haber veriyorsa adamınız olmakla kalmaz, dostunuz da olur değil mi?”

“Hem de ne dost, hem de ne dost Feride!”

9.

Bugünlerde biraz rahatsızım. Feride her daim yanımda...

“Dikkat et kendine!” dedi. “Senden bir tane daha yok bu dünyada!”

Baktım, egom kabarıyor. Bana, “Senden bir tane daha yok,” denince kendimde bir değer hissetmiş gibi oldum.

Düşündüm de sadece benden bir tane daha yok değil, bütün yaratıların bir ikincisi yok. Bir çakıl taşının, bir kar tanesinin, bir dağ tepesinin, dağ başında bir çiçeğin, bir Allah’ın kulunun... Demek değer sadece benimle ilgili değil. Yani herkes en az benim kadar değerli... Dedim ki Feride’ye:

“Böyle böyle nefsimizi şımartıp duruyoruz. Benden ya da senden bir tane daha olmayabilir. Ama bil ki varlığından şerefyal olduğumuz nice insanlar var bu dünyada. Daha vefalı... Daha merhametli... Sabırla yoğrulmuş. Daha şefkatli, daha gözü yaşlı... Ve onlar iyi ki de varlar.

Bilir misin Feride? Gittikçe zalimleşen bu dünya yaşanır hâldeyse, işte bu, bu saydıklarım sayesinde.”

10.

“Yeryüzündekilere merhamet edin ki gökyüzündekiler de size merhamet etsin,” diyor Peygamberimiz.

Feride sordu:

“Gökyüzündekilerden maksat melekler midir?”

“Evet.”

“Peki, melekler ne yaparlar da bizim için merhamet etmiş olurlar?”

“Günahlarımız, hatalarımız için Rabbimizden bağışlanma dilerler. Ne zaman ki senden bir şefkat, bir merhamet aşikâr olur; o zaman bütün melekler ellerini açar, ‘Rabbimiz! Senin rahmet ve ilmin her şeyi kuşatmıştır. O hâlde tövbe edenlerin ve yoluna uyanların günahlarını bağışla, onları cehennem azabından kuru!’ derler.

Bundan daha büyük bir merhamet olur mu Feride?”

“Olmaz tabii de şimdi sen böyle söyleyince bir şey daha aklıma geldi. Hani dostlarımız bizden habersiz bizim için dua ediyorlar ya, onlar da melekleşmiş mi oluyorlar?”

“Belki daha da ötesi diyebiliriz. Melekler bir vazife olarak bizim için dua ediyorlar da insanlar öyle değil. Bir iradeyle bize dua etmeyi seçtikleri için meleklerden daha yüce bir dille dua etmiş oluyorlar. Bu sebeple dostlarımızın duaları kabule daha yakın duruyor.”

11.

“Gülmüyoruz,” dedi Feride. “Metroda, otobüste hep asık suratla dolaşıyoruz. Hâlbuki Peygamberimiz günlük hayatı içerisinde her an, her şartta mütebessimmiş. Mekke’de onca zulüm, işkence, açlık; Medine’de Yahudilerin onca hainlikleri, münafıkların onca nifaklarına rağmen hep tebessüm etmiş.”

Dedim ki Feride’ye; “Hazreti Peygamber bu kâinatın gülüdür. Her renkte güller kendisini temsil eder. Gül aynı zamanda gülmek eyleminden dolayı da Peygamberimizin mütebessim yönünü belirtir. Biz ne kadar asık suratsak O’ndan o kadar uzaklaşıyoruz, ne kadar yerli yerinde tebessüm edersek O’na o kadar yaklaşıyoruzdur.

Hem o tebessüm ettiği için tebessüm edersek bir sünneti yerine getirir, O’nun sünnetini yerine getirirken de Rabbimizin rızasını kazanırız.”

12.

“Ayrılıklar kolay değildir, bilirim,” dedi Feride.

“Evet,” dedim. “Bazen umulmadık bir şekilde yıllardır kaderimizi ve ekmeğimizi paylaştığımız bir topluluktan ayrılmak zorunda kalırız. Kader bize yeni bir yön çizer. Ve biz o yolda yürürüz.

Ayrılıklarda helallik bahsinin dikkate alınması gerektiğini düşünüyorum. Kalp kırıklıklarımız geride bıraktıklarımızla helalleşmenin önüne geçmemelidir.

Hani deriz ya ayrılırken, ‘Kimseye hakkımı helal etmiyorum.’

Sen bir kişisin; geride bıraktıklarının senin üzerindeki haklarını düşünmeden, ‘Hesabı ahirete bırakıyorum,’ demek ne kadar da kolaycılık!”

“Bir sözü çok severim,” dedi Feride.

“Cehennem için, ‘Günahımız kadar yanar çıkarız!’ diyenlere cevaben, ‘Kardeşim sen cehennemi Hıdırellez ateşi mi sandın?’

Ahirette hesaplaşmak o kadar da kolay değil. Sen bu dünyada affedici olacaksın ki öte tarafta affa layık olasın.

Sen bu dünyada helallik bahsine önem vereceksin ki başkalarının senin hatırına gelmeyen üzerindeki haklarını da Rabbim ilhamla bir şekilde ona helal ettirsin.

En önemlisi de bu aflarına bedel Rabbimizin Afüvv ismiyle günahlarını affetmesi, Settar ismiyle günahlarını örtmesidir.”

13.

“*Hoş gör sen, affet gitsin aldırma,*’ diyor şarkıcı.

Şarkıyı dinlerken aklıma geldi.

Hoşgörü ne demek? Kimsenin hatasına, günahlarına karışmamak mı? Geçenlerde bir arkadaşım böyle bir durumla karşılaşıncı, ‘Aman müdahale edip de canımızı sıkmaya ne gerek var şimdi. Hoş gör gitsin!’ dedi.

Bu mu yani?”

“Değil tabii Feride. Hoşgörünün de bir sınırı vardır. Allah’a karşı işlenen suçlarda, günahlarda, haramlarda insanın hoşgörüsü olamaz. Yine aynı şekilde kul hakkına tecavüzlerde de hoşgörü olmaz. Bu gibi durumlarda insanları ikaz etmek görevimizdir. Rabbimiz Kur’an’da mü’min sıfatı olarak, ‘*İyiliği emreder, kötülüğü nehyeder,*’ der.

Allah’ın razı olmadığı hiçbir davranışı hoş göremeyiz Feride. Bu olumsuz davranışın ortadan kaldırılması için elimizden gelen gayreti sarf ederiz.

Şu ayrı tabii. Kendimize karşı işlenen suçlar olursa, malımıza zarar verilirse, gıybetimiz edilirse bu gibi haklarımızdan vazgeçerek hoşgörülü olabiliriz. İşte hoşgörünün sahası burasıdır Feride.

Biz bize karşı işlenen hataları şefkatle affedelim ki, Rabbimizden günahlarımıza karşı hoşgörü beklemeye yüzümüz olsun.”